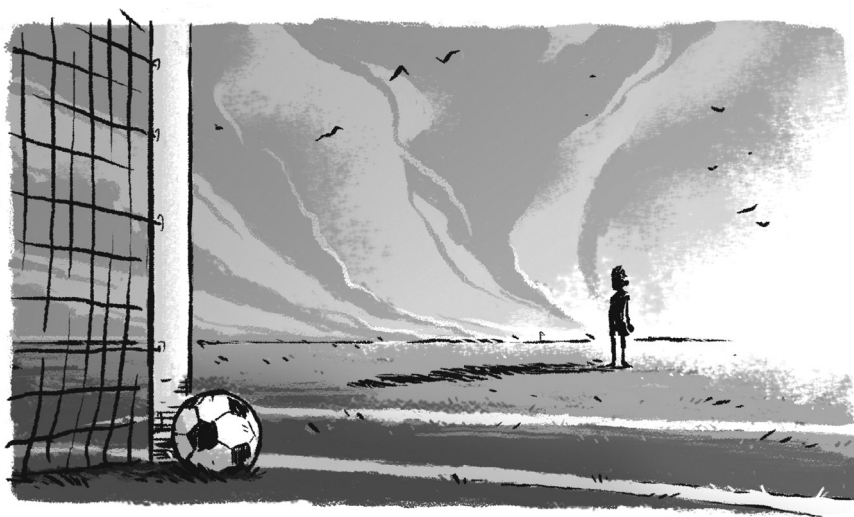

Dag 1

Nachtmerrie

Finn veerde rechtop in zijn hoogslaper. Zweetdruppels gleden langs zijn rug naar beneden. Hij had kippenvel op zijn armen.

‘Gaaf het?’ Zijn vader stond naast zijn bed. ‘Wat kun jij schreeuwen, makker.’

Finn wreef in zijn ogen. ‘De voetbalfinale...’ zei hij. ‘Ik droomde dat ik te laat was.’ Hij zag weer voor zich hoe hij helemaal alleen over een leeg voetbalveld dwaalde.

Zijn vader legde een hand op zijn schouder en knikte naar de muur. Daar hing Finns scheurkalender. ‘Zaterdag 15 mei’, stond er. En daaronder, in een slordig handschrift: ‘Finale!’ Op zijn bureau lagen zijn sportkleren keurig opgestapeld.

‘Je bent precies op tijd wakker,’ zei zijn vader.

Finn sloeg de deken van zich af en glimlachte, maar op zijn armen zat nog steeds kippenvel.

Finn liep in zijn pyjama naar beneden, de woonkamer in. Daar stond zijn broertje Thijs met zijn armen boven zijn hoofd te zwiepen, op het ritme van een liedje. Finn liep langs hem naar de eettafel. Hij plofte neer in een stoel naast zijn moeder.

‘Alles goed?’ vroeg ze bezorgd.

Finn haalde zijn schouders op en vertelde over zijn nachtmerrie. Zijn moeder zuchtte. ‘Altijd dat voetbal.’

‘Over voetbal gesproken...’ Finns vader leunde over de tafel en keek hem strak aan. ‘Ik heb een

raadsel voor je. Dit raad je nooit.'

Finn zat meteen rechtop. 'Kom maar op!'

'Oké, slimmerik. Hoeveel kanten heeft een voetbal?'

Finn maakte een geluid alsof er een hard snoepje vastzat in zijn keel. 'Wat een stom raadsel! Een voetbal is rond. Die heeft geen kanten.'

Zijn vader glimlachte. 'Is dat je antwoord?'

Finn knikte.

'Mis,' riep zijn vader. 'Een voetbal heeft drie kanten: een binnenkant, een buitenkant en, let op, een fabri-kant!' Hij sloeg lachend met zijn hand op zijn knie.

Finn schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet eerlijk!’

Ineens voelde hij iets kouds op zijn been. Er stroomde een plasje melk van de tafel, precies op zijn pyjamabroek. Hij keek op naar zijn broertje, die met een hand voor zijn mond naar een omgevallen beker op tafel staarde. ‘Sorry...’ stamelde Thijs.

Finn duwde zijn stoel hard naar achteren. ‘Waarom moet je die stomme dans dan ook precies naast de tafel doen?’

‘De Sampapa is geen stomme dans,’ riep Thijs.

‘Jongens, klaar!’ Hun moeder kwam tussen hen in staan. ‘Finn, trek je sportkleren aan en ga maar alvast naar het voetbalveld. We zien je daar later wel.’

Finn liep mokkend langs zijn broertje en trok de deur met een klap achter zich dicht. Deze dag was verschrikkelijk begonnen. En hij had het akelige gevoel dat het nog veel erger zou worden.

FC Chronos 50 jaar

Finn draaide zijn fiets op slot en stapte het voetbalveld op. Rond het veld hingen paarse en witte vlaggen. ‘Voetbalvereniging FC Chronos 50 jaar!’, stond erop. Met een glimlach keek hij naar de versieringen. Zijn club vierde het hele seizoen al feest. Vandaag kon Finns team dat feest compleet maken. Nog even en de bekerfinale zou beginnen. Ineens moest hij denken aan zijn opa. Wat had die dit feest graag mee willen maken! Finns glimlach verdween en hij voelde een steek van pijn. Zijn opa kwam altijd kijken bij zijn wedstrijden. Maar hij was bijna een jaar geleden overleden.

Finn liep naar een groep jongens in paars-witte shirts. Ze stonden druk met elkaar te praten. ‘Finn!’ riep Daniël, een magere jongen met een enorme bril. Het leek of hij twee vergrootglazen voor zijn ogen droeg. ‘Weet jij waar Rohan is?’ vroeg hij.

Finn schudde zijn hoofd. Rohan was zijn beste vriend. Hij kwam wel vaker te laat.

‘We hebben hem nodig,’ zei Daniël. Hij keek zenuwachtig om zich heen. ‘Blauw-Geel is hartstikke goed. Ze hebben...’

‘Blauw-Geel gaat verliezen,’ zei Finn kalm. Hij legde zijn hand op Daniëls schouder. ‘Wij gaan gewoon winnen, net zoals bij de vorige wedstrijden. Met of zonder Rohan. Begrepen?’

Daniël knikte. Hij keek opzij. Finn volgde zijn blik. Twee politieagenten liepen het veld op. ‘Wat doen die nou hier?’ vroeg Finn.

‘Misschien komen ze de bondscoach beschermen,’ zei Daniël.

Omdat de club vijftig jaar bestond, had FC Chronos vandaag een speciale gast. De bondscoach van het Nederlands elftal zou na de wedstrijd de beker uitreiken. Een stuk gras naast het voetbalveld was afgezet met rood-witte linten. Daar zou de bondscoach vanmiddag worden afgezet door een helikopter.

‘Of zou er politie zijn vanwege Tobias?’ Daniël knikte met zijn hoofd naar een jongen met bruin haar, in een geel shirt met blauwe streepjes. Om zijn arm droeg hij een rode aanvoedersband. ‘Zijn vader is de minister-president van Nederland.’

In de verte hield de jongen een voetbal met gemak zeker vijftig keer hoog. ‘Hij is goed,’ mompelde Finn. Even bleef hij naar hem kijken. ‘Maar wij zijn beter.’

Met een snelle voetbeweging schoot Finn op doel. Daniël deed een stap opzij en ving eenvoudig de bal. ‘Ik hoop dat je straks tijdens de wedstrijd beter schiet,’ zei Daniël met een knipoog. Finn liep op Daniël af met een sluwe grijns op zijn gezicht. Hij bleef voor hem staan en griste de bril van zijn hoofd. Daniël knipperde met zijn ogen.

‘Zo, uitslover!’ zei Finn. ‘Probeer de bal nu nog maar eens te stoppen.’

Daniël zwaaide met zijn armen voor zijn hoofd. ‘Valsspeler!’ riep hij lachend.

Finn zette net de bril terug op Daniëls neus, toen er geschreeuw klonk op het voetbalveld.

‘Brand!’ riep een jongen verderop. Hij wees richting de stad, waar een dikke, zwarte rookpluim omhoog cirkelde.

‘Het gemeentehuis staat in de fik,’ zei een andere jongen, die ondertussen op zijn telefoon keek. ‘Het staat al online.’

De twee agenten op het veld praatten in hun portofoon en renden naar hun auto. Finn keek

hen na. Op zijn armen kwam weer kippenvel opzetten. De rookpluimen boven de stad werden steeds dikker. De politieauto reed met gillende sirene weg.

‘Genoeg gekeken, mensen!’ De scheidsrechter, een gespierde man met een kaal hoofd, marcheerde over het veld. ‘We hebben een wedstrijd te spelen. Over tien minuten begint de finale.’

‘Rohan is er nog steeds niet,’ zei Daniël.

Het was niets voor Rohan om niet op te komen dagen. Wat zou er met hem aan de hand zijn? Finn slikte. Kon hij ook scoren zonder zijn beste vriend naast hem op het veld? En zonder het vrolijke geblaf van Rohans hond Binky langs de zijlijn?

Hij zette de gedachte van zich af. Hij moest zich concentreren op de wedstrijd.

Hij draaide zijn gezicht weg van Daniël en haalde zijn schouders op. ‘Als Rohan niet komt, dan winnen we gewoon zonder hem,’ zei hij stoer.

Hij wilde weglopen, maar Daniël hield hem tegen. ‘Finn... probeer je het... gezellig te houden?’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Finn. Hij keek Daniël geërgerd aan.

‘Ik bedoel dat voetbal niet alleen om winnen draait. Het gaat ook om plezier.’

‘Dat is echt iets wat verliezers altijd zeggen.’

‘Zo erg is verliezen niet,’ zei Daniël. Zijn stem sloeg even over.

Finn wees met zijn wijsvinger naar zichzelf. ‘Ik ben géén loser. En jij ook niet. We hebben alle wedstrijden nog gewonnen. En vandaag gaan we ook gewoon winnen.’

De finale

De tribune langs het veld puilde uit. ‘Hup, Finn!’ riep Finns vader vanuit het publiek. ‘Zet ’m op, makker!’

Zijn moeder zwaaide naar hem. Ze waren net op tijd aangekomen. ‘Hup, Van Koningsbrugge!’ riep ze. Dat deed ze altijd voor een wedstrijd. Ze was er trots op dat Finn haar achternaam had.

Finn reageerde niet. Hij ademde snel. Door half dichtgeknepen ogen zag hij hoe zijn teamgenoten aftraptten. Meteen gebaarde hij. ‘Hier, ik sta vrij!’

Hij kreeg de bal toegespeeld en dribbelde naar voren. Twee verdedigers kwamen op hem af. Snel tikte hij de bal opzij. Eerst met zijn linkervoet en

meteen daarna met zijn rechtersvoet. De verdedigers reageerden te laat en Finn slalomde tussen hen door. Hij hief zijn hoofd en zag alleen nog maar de goal en de keeper voor zich. Hij schoot. Zijn rechtersvoet raakte de bal vol. Met een prachtige krul draaide die om de keeper heen, precies in de kruising. Het was direct 1-0! Finn stak zijn vuisten omhoog en sprong in de lucht. ‘Yes!’ brulde hij. Zijn teamgenoten vlogen om zijn schouders. ‘Zie je wel dat we gaan winnen?’ zei Finn tegen Daniël. Daniël lachte voorzichtig.

Na de goal van Finn werd Blauw-Geel sterker. Vooral Tobias was gevaarlijk. Meteen na de aftrap speelde hij zich knap vrij en schoot hard op doel. Daniël dook naar de bal en klemde deze met twee handen vast.

‘Kom op, jongens, scherp blijven!’ riep Finn naar zijn medespelers. Hij klapte driftig in zijn handen. ‘Niet staan suffen, oké?’

Niemand reageerde. Murat, een van de middenvelders van FC Chronos, schudde lichtjes zijn hoofd.

Daniël zette zijn bril recht en rolde de bal naar Lucas, de centrale verdediger van FC Chronos. Die nam rustig aan en zag niet dat Tobias op hem af-

stormde. Op het laatste moment probeerde hij de bal over te schieten, maar Tobias zette zijn voet ervoor. De bal stuiterde naar een andere speler van Blauw-Geel, die hem simpel langs Daniël schoof. Het was 1-1.

Finn werd woest. ‘Wat zei ik nou over scherp blijven?’ riep hij. Hij stapte op Lucas af en prikte met een vinger in zijn schouder. ‘Jij verpest het voor ons allemaal!’

Daniël liep naar Finn en Lucas en ging tussen hen in staan. ‘Finn, doe even rustig. We kunnen nog gewoon winnen.’

‘We gáán gewoon winnen,’ zei Finn. ‘Als jij tenminste een bal kan tegenhouden.’

Daniël keek geschokt. ‘Ik doe mijn best, oké? We doen allemaal ons best.’

Finn draaide zich om en liep naar de middenstip. ‘Met alleen je best doen win je geen finale,’ zei hij over zijn schouder.

Blauw-Geel werd steeds sterker, ook in de tweede helft. Het lukte Finn en zijn ploeggenoten niet om de bal te veroveren. Finn rende als een bezetene, maar was telkens te laat. Zijn hoofd was vuurrood. Hij schreeuwde aanwijzingen naar zijn ploeggenoten. Dankzij twee reddingen van Daniël stond

het nog steeds 1-1, maar Blauw-Geel was gevaarlijk dicht bij een voorsprong.

Een tegenstander in de buurt werd aangespeeld en Finn zette een sliding in. Hij was te laat en tackelde de speler hard onderuit. De scheidsrechter rende op hem af, een gele kaart in zijn hand. ‘Wat een onzin,’ brieste Finn. Zijn hoofd voelde alsof het in een hete oven lag te bakken. Hij wilde weggelopen, maar de scheidsrechter riep hem terug.

‘Die tackle was veel te wild,’ zei hij. Zijn kale hoofd glom van het zweet. ‘De volgende keer is het rood, begrepen?’

Finn perste zijn tanden op elkaar. Hij knikte en draaide zich om.

Een speler van Blauw-Geel stond achter de bal. Met een hoge trap plaatste hij die voor het doel van FC Chronos. Daar wist Tobias voor een verdediger te komen. Hij sprong hoog in de lucht en knikte met zijn hoofd richting doel. De bal vloog lang Daniël het net in: 2-1.

